

De heilige en de broers

DOOR: WILMIE GEURTJENS

Tim en Bart voor de toren van de Sint Plechelmusbasiliek

Eerst waren ze gewoon broers. Als twintigers die hetzelfde beroep kozen, werden ze ook beste vrienden en zetten samen een bedrijf op. In hun vrije tijd werkten ze aan een eigen merk. Vanzelf ging het niet, maar nu is er een wachtlijst van drie jaar voor de handgemaakte horloges van Bart en Tim Grönefeld.

De website van de *horological brothers* is er alleen in het Engels, met dank aan een Australische marketeer die besloot 'die jongens' te helpen toen ze hun eigen merk mechanische horloges begonnen. Logisch is het ook, want de meeste klanten wonen in de USA en Azië. "In Nederland is het minder makkelijk. Wij zijn echte horlogemakers, die een goed product maken met een mooi verhaal. Dat onthouden ook de mensen die in andere landen wonen. Niet hoeveel schroefjes erin zitten", vertelt oudste broer Bart. "De eerste kopers van zo'n twaalf jaar geleden zijn trots. Ze voelen zich visionairs en onderdeel van ons verhaal. Ze waren destijds op zoek naar iets aparts, dat niet per se uit Zwitserland hoefde te komen. Nu vissen veel liefhebbers achter het net."

Liefde en besef

De broers groeiden op met een grootvader en vader, die in het Twentse Oldenzaal allebei uurwerkmakers met een juwelierszaak waren. Bovendien onderhielden ze het torenuurwerk van de meer dan een millennium oude Sint Plechelmusbasiliek, midden in het stadje. Een gespreid bedje, zou je denken, maar Bart wilde na het behalen van zijn diploma

eerst elders ervaring opdoen. In het Zwitserse Neuchâtel deed hij een zes maanden durende cursus aan de Wostep, een school waar buitenlandse uurwerkmakers leren Zwitserse horloges te onderhouden. "Ik zag daar de prachtige verzameling horloges van een leraar", glundert Bart. "Toen begon voor mij pas echt de liefde voor het vak. Het besef wat je allemaal met de hand kunt maken."

“Wij zijn echte horlogemakers, die een goed product maken met een mooi verhaal”

Wat later koos ook Tim voor Wostep, en daarna bleven beide broers nog een aantal jaren omdat ze interessant werk kregen aangeboden. Uiteindelijk leidden ze het atelier van Renaud & Papi, een fabriek die eind vorige eeuw het summum van de Zwitserse horloge-industrie was. Tim was de man die zorgde dat horloges op tijd liepen, Bart was de specialist in slagwerken en bijzondere mechanieken.

Twinkeling

Oldenzaal, met dierbare familie en vrienden, was eind jaren negentig de reden dat ze terugkeerden naar hun geboortestad. Vader Sjef voorzag weinig toekomst in de detailhandel en adviseerde zijn zoons om een reparatieatelier voor mechanische horloges te beginnen. Breitling en IWC gingen graag met de getalenteerde Grönefelds in zee. Uiteindelijk hadden ze veertien mensen in dienst. Bart: "Maar als reparateurs stonden we nooit oog in oog met de klant. Daarom begonnen we in de avonduren met het ontwerpen en bouwen van ons eigen merk. De twinkeling van vreugde in iemands ogen bij het zien van iets wat je zelf gemaakt hebt, dat is toch het mooiste dat er is."

Het eerste eigen horloge van de broers, gemaakt in een oplage van één. Voor dit unieke exemplaar betaalde de verzamelaar drie ton in euro's

Tong

Gewend als ze waren aan dure horloges, moest dat eigen merk iets heel goeds en moois worden. Behalve veel tijd staken ze er ook hun spaar- en pensioengeld in. Aan de vooravond van de economische crisis, in november 2008, lanceerden ze hun GTM-06. Een eenmalig horloge met een tourbillon met minutenrepetitie, dat 300.000 euro kostte. Ze haalden er TV-programma Pauw & Witteman mee, maar het vinden van afzetkanalen voor de vervolgmogelijken was de eerste vier, vijf jaar lastig. Tot Bart in Bazel met het uurwerk van hun tweede model *One hertz* in zijn hand over de beurs wandelde en verzamelaar George Tong tegenkwam. Die vond de technische vormgeving mooi, met bruggen gemodelleerd als Nederlandse trapgevels. Hij bestelde de nummer 1 uit de serie, nog voor er een kast of wijzerplaat omheen zaten.

Eigen identiteit

Met de *One hertz* sloegen Bart en Tim de weg in van hun eigen identiteit. Horlogesites- en bladen schreven over hen. De website, Facebook en Instagram maakten direct con-

tact met klanten mogelijk. Model nummer drie, de Parallax, leverde hen de Grand Prix d'Horlogerie de Genève op én een wederverkoper in Singapore. Voor hun volgende model, de Remontoire, kregen ze de prijs nóg een keer. In de Remontoire zit het verkleinde torenuurwerkmechaniek uit de Sint Plechelmusbasiliek. Daarbij draait een radertje op de wijzerplaat en schiet de wijzer elke acht seconden vooruit. Bart: "Daar schrik je bijna van. Het is een beetje spektakel. Mechanisch theater. Omdat de torenuurwerktechniek met een in de lucht hangende ketting niet werkt in een horloge, hadden we een belachelijk aantal onderdelen nodig om het te laten werken, met een klein differentieel. We hebben er 188 stuks van verkocht, met speciaal voor ons gemaakte onderdelen. Daar laten we het bij. Schaarsheid maakt mensen hebberig, waardoor wij weer nieuwe modellen kunnen ontwikkelen."

Made in Oldenzaal

Het mechanisch uurwerk van de Sint Plechelmus is een essentieel onderdeel geworden van het Grönefeldverhaal. Geregeld nemen Bart en Tim klanten mee de toren op, en ze zijn ook van plan het onderhoud van het torenuurwerk over te nemen. Hun eigenheid heeft hen genoeg bestellingen geleverd om de komende drie jaar aan het werk te zijn. Op hun eerste horloge stond nog niet waar het gemaakt is, omdat verzamelaars geen interesse hadden als het niet *Swiss made* was. Nu staat op iedere Grönefeld vol trots: Nederland. En op hun laatste horloge zelfs: Oldenzaal.

WWW.GRONEFELD.COM

De Parallax (links) en de Remontoire. Beide modellen wonnen de Grand Prix d'Horlogerie de Genève